

въ Цариградъ; „Дунавъ“ (Русе), «Слава» (сжщо тамъ), „Едирне“ (въ Одринъ), „Мирозрѣніе“ (Виена и Букурещъ), „Знание“ (Букурещъ), Le Courrier d'Orient, гръцкото списание „Вретаникос Астир,“ издавано въ Лондонъ и т. н.

Интересни сж и сказкитѣ, които сж били държани въ Читалището прѣзь периода на неговия разцвѣтъ (1870—1876 г.) Така напр. *Ст. Д. Кювлиевъ*, отъ Букурешкия медицински факултетъ, говорилъ за състава на човѣка и въздуха и за механизма на човѣшкия организъмъ, *Захария П. Коляровъ* говорилъ за състава на слънцето въ свръзка съ спектралния анализъ, *Василь Д. Стояновъ* говорилъ за дѣйността на Българското Книжовно Дружество въ свръзка съ развитието на българската литература. Както се вижда отъ една записка на читалищното настоятелство, тия интересни сказки сж били държани въ присѣтствието на „хиляда“ души мъже и жени и прѣдизвиквали бурни ржкоплѣскания. Особенно интересни сж споменитѣ на Д-ръ Д. Минковъ за държаната прѣзь 18-9 г. сказка отъ сливенеца *Иванъ А. Икономовъ* върху „личната свобода“ (ор. cit., стр. 27—29)

Цѣльта на Читалището е била не само просвѣтителна, но и благотворителна: „да доставя за прочитане вѣстници и периодически издания; да спомага въ „нѣкакви“ училищни нужди, както въ града, тъй и въ селата, като напечата и нѣкои „класически“ книги; да спомогне на сиромашки, но прилежни дѣца, съ книги или съ пари; да прати учители по нѣкои села, които захващатъ да се развиватъ въ българщината си, и въобще да набавя учители по селата; да помага морално и материално на всичко, което може да бжде единъ потикъ къмъ просвѣщението“ (вжъ *З. Кировъ*, Исторични бѣлѣжки за българското народно Читалище въ сливень, ор. cit. 22).

Къмъ 1910 г. читалищната библиотека се е състояла отъ 5000 екземпляра книги: френски 986, нѣмски 27, черковно-славянски 55, гръцки 22, руски 520 и около 2500 български, вѣнъ отъ 1 00 списания: руски 326, френски 143, нѣмски 41, български 720. — Прѣзь сжщата година читалнята е имала двѣ отдѣления: едно, за четене списания и книги; друго, за четене само вѣстници, съ четци 14,885 души.

На край, нека отбѣлѣжимъ кои сж съставлявали срѣдата, отъ която е излѣзла инициативата за откриване Читалище въ Сливень (1859 г.), и кои сж били корифеитѣ по пѣтя на разни културни и обществени начинания отъ тая дата до освобождението. Въ това отношение, на първо мѣсто трѣба да поставимъ учителитѣ: Сава Доброплодни, Ив. Добровски, Добри Чинтуловъ, Н. Боровъ, М. П. Икономовъ, Христо Н. Самсаровъ, Константинъ Задгорски, Стефанъ Желевъ, Илия